

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

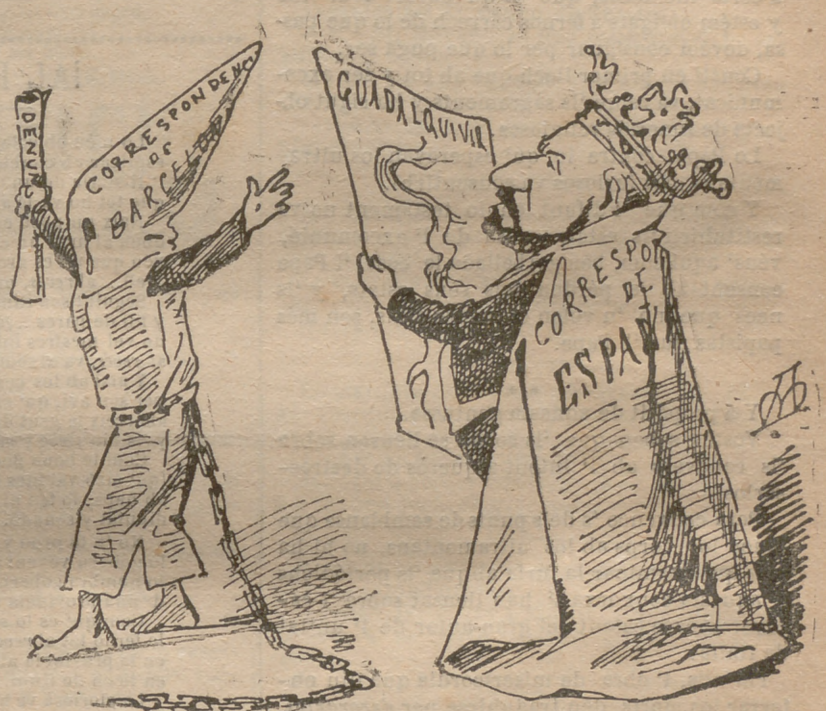
FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre. 8 rals
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16 »
Estranger. 18 »

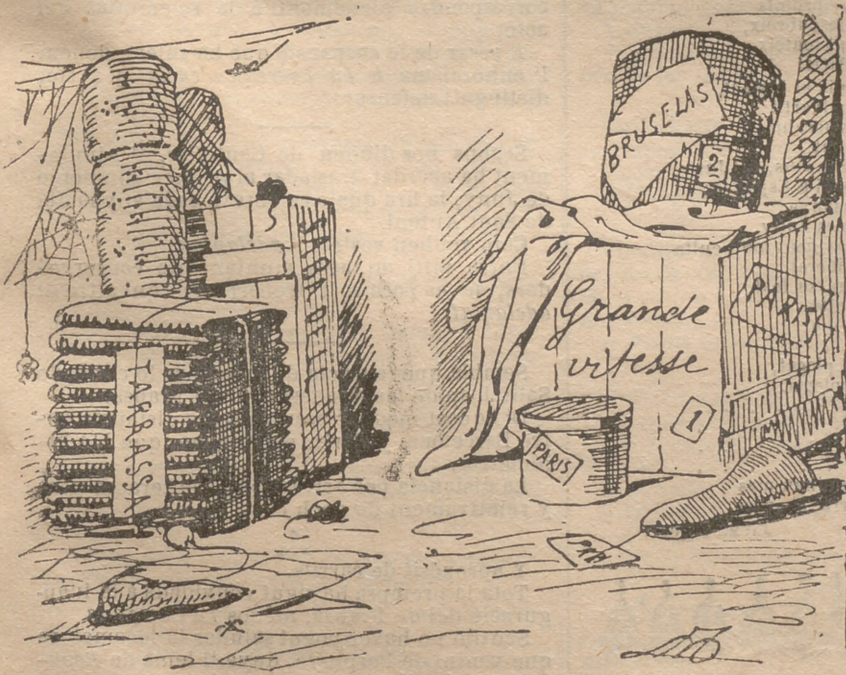
CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.



Mientras Barcelona apaga, Madrid il-lumina.



Diferents modos de correspondre á las Correspondencias.



Mientras aquí 's consum l' industria, Madrid consum al estranger.



Entrada... á mans besadas.



—Entrada gratis y ab esquellots.

UN ENTERRO.

Assumptos variats que reclamaven un siti en la CAMPANA, nos han privat fins ara de parlarlos de un aconceixement que ha tingut un res-só per tot lo mon, qual eó dura encare.

Ja compendrà tothom que 'ns referim á la mort de Victor Manuel.

Tots los liberals l' han sentida, no perque s' haja mort un rey, sino perque ha desaparegut l' home que vá tenir la fortuna de compendre l' aspiració de un poble y la rara sort de realisar-la.

La mort del rey, al cap de vall no fá més que recordar aquell ditxo catalá:

—Tant hi va l' rey com lo papa, com aquell que no té capa.

La mort no respecta rés, no 's detura per rés, es una lley inmutable de la naturalesa, l' única lley que no prescriu y que no regoneix parcialitats: quan ha de ferir fereix, y qui gemeja ja ha rebut.

* *

Pero la mort de Victor Manuel ha donat lloch á certs incidents, que 'ls qu' encare som vius y estém obligats á fernes cárrech de lo que passa, devém consignar per lo que puga ser.

Consti en primer lloch que ab tot y ser excomunicat, vá rebre 'ls sacraments y ha sigut objecte de funerals religiosos.

Lo Papa, contra lo qu' esperavan los ultramontans més furiosos va consentirhi.

Y com que 'l difunt en lo testament no vá restituirli 'ls estats causa de l' excomunió, véus' aquí com, bèn garbellada la cosa, 'l Papa consent ab la pèrdua dels seus estats, y 'ls neos que no 'u volen entendre aixís, son més papistas que 'l Papa.

* *

Y á propòsit de aquesta gentussa.

Vostés saben que 'ls corps se llessen sobre 'ls cadáveres ab l' intent asquerós de destrosarlos.

Pera convence 's dels punts de semblansa que tenen los corps ab los ultramontans, no hi ha més qu' examinar la furia ab que 'ls periódichs d' aquesta conxorxa s' han llessat sobre 'l cadáver encare calent del gran autor de l' unitat de Italia.

Per ells, l' obra de misericordia que diu enterrar los morts, déu traduirse per *devorarlos*.

No han respectat ni 'l sentiment humá, ni la lley divina.

Han omplert de fanch la seva memoria.

Han fet una disbauxa, una orgía, dessobre 'l seu sepulcre.

Segons diuhen, lo Papa, quan vá saber la noticia de la mort de Victor Manuel, vá plorar.

Ells no han llansat una sola llágrima, perque no 'n tenen: ells no han llessat més lo que tenian, babas.

Y veus' aquí un' altre proba encare de que son més papistas que 'l Papa.

* *

Una reflexió, á modo de paréntesis:

Si en lloch de morir un rey excomunicat, hagués mort un pobre diable casat pèl civil ¿l' hi haurian donat terra sagrada?

Qualsevol rector d' Espanya informará.

* *

La mort de Victor Manuel ha sigut com la sombra que dona rellèn á la llum de un quadro.

L' interés que ha despertat en tot lo mon, indica que tot lo mon se preocupa de l' unitat de Italia.

La conducta vacilant y hasta sentimental del Papa, demostra que l' unitat de Italia está arrelada y reconeguda.

Los desvaris dels ultramontans proclaman la seva impotencia per destruir-la.

Ja 'u veuhen, l' objecte únich que sobresurt entre mitj d' aquest quadro de dol, es la soli-

dés de l' obra de un poble, basada en lo progrés y la libertat.

* *

Ha vingut l' hora del enterro, y seguint lo cadáver s' hi han trobat los representants de las principals nacions estrangeras, Alemania, Fransa, Inglaterra, Espanya, ningú hi ha faltat.

Y s' hi han trobat 500 mil forasters, que anaren á Roma de tots los confins de Italia, gent del poble impulsada pèl respecte y per la perseverancia, que á falta de lloch ahont ampararse, ha dormit per las plassas y carrers, ab la resignació que dona una idea gran y generosa.

Are s' han comprés quan mesquinas y débils eran aquellas pelegrinacions católicas concertadas desde 'l púlpit y 'l confessorari y realizadas com los viatjes de recreo, mediant grans rebaixas per part de las empresas de transports.

Davant de la manifestació nacional realizada espontáneament, pera donar sepultura al fundador de l' unitat de Italia, lo recort d' aquellas pelegrinacions, déu haver atormentat lo cor dels ultramontans com una espina.

Per forsa tenen de compendre, que á Roma no s' ha realizat l' enterro de un home, sino l' enterro del domini de la teocracia.

P. K.

IAL REVÉS!

Lo meu objecte avuy es explicar ab claretat, l' Historia de un moderat que tot ho va fé al revés.

Naix un poch espavilat .. dona al mon un cop de vista .. véu que tot es progresista... y ell... al revés, moderat.

Seguint son itinerari y fill de pares... formals, no vol mestres liberals; al revés, va al seminari.

Y així ab los costums trassats per son avi, qu' era un noble, aborreix la gent del poble y 'ls diu plebe y mul criats.

Com te bona posició, (qu' aixó val més que 'l talent,) ab naps, lo fan al moment diputat y senadó.

No 'n te prou y va intrigant; lo govern veyent aixó, lo nombra gobernadó d' una provincia important.

Com qu' es lo seu sant y senya lo ferho tot al revés, en la provincia ahont ell es en lloch de llum, dona... llunya.

La gloriosa vé que guanya. D' ira y de rencor esclata... mira que tothom l' acata, y ell al revés .. fuig d' Espanya.

Se'n va a París y no mira qu' es estranger territori, te juntas, mou rebombori y conspira que conspira.

Veuhem allí 'l compromís que 'ls porta si 's deseubreix, y en aquell moment mateix lo fan marxar de París.

Se'n va á Alemania al instant, y ab tot y 'l serne advertit y als bons concells agrahit, ell al revés conspirant.

Uns quants amichs seus, pel Juny, li escriuhen que torni á Espanya; ell al llegirhe s' ensanya y al revés, marxa mes lluny.

Se'n va á Suissa; y gent molt culta trova allí y molt liberal, y en lloch de mostrarse leal, ell al revés, los insulta.

Disputas té cada dia atacant la llibertat... quant de rabia, tot plegat, l' hi agafa una apoplegia.

Conseqüent com ningú mes, mort... boca en terra, al REVÉS.

JAUME PIQUET.



Lo poeta que en los Jochs Florals de Madrit ha cantat millor la Fé, l' Amor ó la Patria, ha

rebut una floreta d' or, que sempre valdrá una cinquantena de duros.

Lo caball que l' últim dia correrá més, reberá 1.500 ó 2.000 duros.

Consell: Si tenen un noy, no 'l matricula á l' Universitat; deixinse de retóricas, que no estudihi res, pórtinlo á ca 'l manascal, que 'l ferrin.

Si 'ls surt una mica lleuger de cascos, ja tenen la fortuna feta.

A Espanya som aixís.

El *Bien Público*, periódich de Mahó, ha sigut absolut pèl tribunal d' imprenta, que de més á més l' hi ha condonat las costas.

¿Y 'l susto, qui l' hi condona?

Suposo que ja coneixen lo fet referent á la monja de Reus.

Una monja jove, que á l' edat de 17 anys vá entrar al convent de la Concepció y que á las 11 de la nit surt de la celda, se dirigeix á una paret de 30 pams d' alsada y 's tira al carrer.

¿Perque va ferho? ¿Qué passa dintre dels convents? ¿Déu l' autoritat respetar la clausura? ¿Tè de ser lo convent un mon apart, fora de aquest mon? ¿No hi ha lleys que protegeixin á l' ignocencia?

Aquestas preguntas y molts otras fariam, sobre 'l fet misteriós de Reus. Afortunadament,

lo tribunal corresponent se 'n ocupa, y 'l públich alarmat espera que la justicia farà la llum.

Es una qüestió de humanitat que pot produhir la salvació de molts víctimas.

Ab los fondos destinats á faros, á Madrit han construít una plassa hipódromo destinada á donarhi corridas de caballs.

Francament, me sembla que hauria sigut mes oportú construir un hospici pèls contribuents y tenedors de la deuda.

Una noticia seca:

«L' infanta D. Isabel Fernandina, germana del rey D. Francisco de Asís, vá felicitar personalmente al Sr. Moyano pèl seu discurs, contra 'l casament del monarca.»

Los constitucionals aseguran que dintre de poch serán poder.

Está probat que la gana debilita, y que la debilitat causa visions.

La defensa que davant del Tribunal d' imprenta vá fer lo senyor Figueras de nostre estimat company *La Correspondencia de Barcelona*, va ser brillant com á obra de un gran orador y de un gran abogad.

Lo públich omplia 'l saló de gom á gom y 'ls corredors de l' Audiencia, y no pogué menos d' escoltar ab gust y molts cops ab fruició lo discurs eloqüent y plé d' energia del ex-president de la República espanyola. L' acte era solemne, y l' orador ab sas declaraciones políticas plenas d' amor á la llibertat d' imprenta vá correspondre plenament á la solemnitat del acte.

A pesar de la suspensió que ha sufert, donem l' enhorabona á *La Correspondencia* y á son distinguit defensor.

Segons nos diuhen de Centellas, l' Ajuntament ha acordat trasladar al primer diumenje de Juny, la fira que 's celebrava cada any lo dia de Sant Antoni.

Com veuhen vostés, l' adelantan.

Entre mitj de tants ajuntaments conservadors, no es poca sort trobarne un qu' altre d' adelantat.

Sembla que 's tracta de fé arribar lo carril de Sant Joan de las Abadessas fins á Fransa.

D' aquest modo s' escursaria la distancia entre Barcelona y París, nada menos que 114 kilómetros.

La distancia per arribar á la frontera es poca y relativament de poch cost.

* *

Y apropòsit de carrils.

Tota la prempsa ha sigut convidada á la inauguració del de Fransa, menos *La Campana*. Sentim no haver pogut saludar la locomotora que venint de Perpinyá, duya 'l lema de *Republique française*.

Per lo demès, cónstili á l' empresa dirigida pèl senyor Planás, que nosaltres no formém

part de la Junta del carril de Sant Joan de las Abadesas.

¿Vostés son curiosos?

Donchs vajin á ca'n Lopez y demania un llibre titulat: *Mil doscientos secretos*.

Secrets per treure tacas, netejar sedas y vestits, cintas y plomas, per matar insectes casulans, per fer colors, per curarse de molts mals y fins per acudir contra 'ls envenenaments.

No n' hi trobo á faltar mes que un, per evitar que governin los conservadors.

¡Ah, me 'n descuidava! Aquestas cent dotzenas de secrets no costan mes que deu rals, una mica mes de á ral la grossa.

Tenim un Ajuntament que val un imperi.

Aquest dia va pendre l' acort d' eximir á las monjas Agustinas del pago dels drets per edificar.

Y regalar á las monjas Arrepentidas una cantitat en compensació dels drets de consums que pagan al municipi pel ví y vinagre que necessita 'l convent.

¡Barcelona paga ben cars los arrepeniments del Sr. Faura!

Perque han de saber vostés que 'l nostre alcalde es dels que van tirar San Miquel á terra.

Mes ay! Per mes parenostres que l' hi digan las monjas agrahidas, no l' absolen.

L' obra *La mesonera del Leon de Oro* extrenada 'l dimecres al Principal, va tenir un èxit omplert. Los actors que la desempenyan ab esmero varen ser cridats á las taulas diferents vegadas.

La comedia no pot ser mes interessant, un assumpto delicat, un desarrollo fácil y admirable, personatjes plens de vida, situacions magistrals, diálech sembrat de bellesas. Es una producció de Dumas, fill, y está dit tot.

La traducció es feta ab soltura y honra á son autor D. Eduart Vidal Valenciano.

Desd' are ho assegurém, *La mesonera del Leon de Oro* donará á las empreses l' última paraula del seu titol.

L' ajuntament ab prou feynas podia reunir-se per falta de número de concejals, y are sense com vá ni com costa, te 'n surten uns quants presentant la dimissió.

¡Vels' hi aquí un ajuntament, que s' anirá aprimant de tal manera, que al últim acabarà en punta!

Som diumenje y 'ns trobém al teatro Romea. Se representa l' *apotecari de Olot*.

Un concejal precedit de un aguatzil se presenta á un palco. Lo palco está ocupat per uns abonats.

Lo concejal disposa que toquin lo dos y que l' hi deixin libre aquell siti. L' abonat reclama, lo concejal insisteix, lo públich se 'n adona, comensan las manifestacions de desagrado, y per últim lo legítim poseedor del palco, perque no 'l tatxin de desacato contra l' autoritat, cedeix lo puesto, no sense protestar.

Lo públich s' indigna, la funció s' interromp, cau lo teló, y 'l concejal duenyo del camp, permanece al palco, tieso com un armat.

Per últim la concurrencia comensa á desfilar, y quan lo concejal victoriós se troba sol en lo teatro decideix retirar-se.

¡Mal pensament! Al travessar lo saló de descaus plé de concurrents, l' hi clavan una xiu-lada, pero una xiu'ada, senyors, que ni unas orelles sordas fins are als clamors de tot Barcelona, son capassas de resistirla.

Las simpatías que tèn 'l Ajuntament de Barcelona, quedan demostradas.

La conveniencia d' entrar al teatro d' arrós, contra la voluntat de ls empresaris, y las prescripcions de la ley, queda demostrada també.

Que hi ha un article al Códich que pena 'ls abusos de autoritat, no déu olvidarho l' abonat del palco de Romea.

Y que las qüestions de ordre públich, promogudas per certas temeritats fora de lloch, necessitan resóldres, no déu olvidarho 'l gobernador de la provincia.

Sempre vaig creura que 'ls concejals que volian divertir-se, acabarian per lograrho.

LA DONA.

UN CASAT DE NOU.
La dona es un pot de mel,

un manantial de dolura,
un constant doll de ternura,
un ángel baixat del cel.

UN POCA-VERGONYA.

La dona de bon pamet
es una mina molt rica,
y si ho entent una mica
no pot patir fam ni fret.

UN XIMPLET.

Sense ella, jo ¿qué faria?
¿qui portaria la casa?
Francament, jo sech un asa
y á 'n á mí la dona 'm guia.

UN POETA.

Pura emanació de Deu
es la dona: dins son cor
naix la hermosa fler de amor
que ab afany busca 'l cor meu.

UN DIVORCIAT DE POCH.

La dona es lo més pervers
que s' ha vist sobre la terra:
ella mou tota la guerra
que destrossa á l' univers.

UN ENAMORAT.

La dona es torment etern
que 'ns fa viure per sufrir,
que 'ns fa gosar per morir,
que 'ns tè entre 'l cel y infern.

JO.

Com que d' aquest mon la lley
es sols lo vil egoisme,
y en mitj de tal embolisme
cadasqu parla per ell;
opino jo que la dona,
per mes que hi haja qui ho negui,
segons com un 'a ensopegui
pot ser mala y pot ser bona.

C. GUMÀ.



En l' Skatink Ring:

—¿Perque no segueixes la moda de patinar Arturo?

—Noy, me roda 'l cap.

—Donchs, mira, á mí 'm rodan los peus.

En un ball de máscaras:

Un que vá disfressat d' indio, vá al derre-
ra de una máscara.

—Es inútil que m' importuni, diu aquesta. Si
per cás vinga vestit de un modo mes conve-
nient.

—Ay, ay ¿que hi treva en aquest traje de
indio?

—Molt senzill, que no hi tè butxacas.

Segons nos escriuhen de Solsona, en lo resul-
tats del cens d' aquella població, s' hi han tro-
bat 15 familias indiferents y 2 *paganas*.

Si 'ls contribuyents haguessin sigut franchas,
me sembla que de *paganos* n' hi haurian hagut
mols mes.

Y á proposit dels cens.

Un fotógrafo á la casilla hont deya «Religion»
vá posarhi *Sabeista*, ó siga adorador del sol.

Y deya:

—Jo al sol l' adoro, perque si s' apagava, no
podria fer retratos.

Un bromista, company meu, en las casillas
correspondents vá posarhi:

—¿Sabe leer?—No.

—¿Sabe escribir?—Sí.

Finalment un altre per consignar qu' era
parent de lluny del amo de la casa, vá escriure
en la casilla de la *relació de parentiu ab lo jefe
de familia*:

—Primo valenciano.

Diumenje á la nit davant de Romea.

Un transeunt:—¿Que son aquests xiulets?

Un revenedor:—Deuhen haver cambiat la
funció.

—¿Que feyan?

—L' *Apotecari d' Olot*.

—¿Y are que fan?

—No 'u sé, sembla que hi ha corrida de toros.

L' Ajuntament de Cádiz, ab motiu de las
festas reals vá acordar la construcció de un
manicomí.

Ab uns quans anys de govern conservador,
no hi faltarán pensionistas.

**

Los presidaris de Cartagena han entregat pel
regalo de boda un collaret de pinyols de fruita
fet per ells mateixos.

Significació d' aquest collaret:

Qu' están cansats de rosegá 'l pinyol y que
no 'n volen mes.

La noblesa s' ha reunít per erigir una está-
tua á una celebritat espanyola.

Tractem los uns que 'l distingit siga Colon,
altres Hernan Cortés, altres Cervantes.

Senyors de la noblesa, jó 'ls proposaré una
celebritat que tots hi estarán d' acort ó no son
nobles de casta.

Deixinse de Colon y de Cervantes, y alsin una
estátua á n' en Cúchares.

La *Gaceta* ha publicat un decret referent á
la repoblació dels monts públichs.

Se necessitan arbres perque hi haja bona
cullita de garrots.

Previsió conservadora.

«Se senyalan diversas quiebras en varios
paissos estrangers.»

Aixis ho diu un periódich.

A Madrid son més felisos. Res de *quiebras*.

Tot lo mes *quiebros* y caballers en plaza.

Paraulas del Sr. conde de Cheste:

—«Lo Sr. Moyano es una *pessa* que s' ha se-
parat del joch.»

Me sembla que aquestas paraulas no son prou
exactas. Per dir la veritat havia de dir:

—«Lo Sr. Moyano es una mala *pessa* que te-
nim al teler.»

Un periódich de Madrid per facilitar las ilu-
minacions proposa l' adopció de uns farolets
molt económichs.

La cosa consisteix en colocar una vela encesa
dintre del cos de un mestre d' estudi.

¡Están tant transparents!

Lo marqués de Molins, embaixador de París,
vá obsequiar al torero Chicorro ab un ban-
quete.

Algú s' ha escandalisat; jo no.

Juguém á conservadors, y ja es sapigut que
á n' aquest joch, *espasas* son trunfos.

Paraulas de un pagés de la montanya endar-
rerit de contribucions:

—Poden fer festas á Madrid, y á mí demá m'
embargan lo burro. Aquest govern tot s' ho
menja.

L' ajuntament de Barcelona dali que dali,
empenyat en cobrar l' impost del gas.

Y 'ls botiguers, dali que dali, empenyats en
no pagarho. De primer tancar las botigas, y al
que de nit ensengui 's compromet á pagar 500
duros de multa.

No hi ha mes remey, ó tancar ó gastar quin-
qués.

Ya se sab, los excesos conservadors, portan lo
petróleo.

En la discussió del mensatge, los constitu-
cionals no van badar la boca.

Un d' ells que se las pega d' aixerit deya
mitj rihent:

—A boca tancada no hi entran moscas.

Y je responch:

—Ni moscas, ni turró tampoch.

Llegeixo en un periódich:

«Los mestres del alt Aragón als quals se 'ls
deuhen 30 mesos, han demostrat desitjos de
tancá 'ls estudis.

«Es inútil, tanquin ó no tanquin, los mestres
ensenyarán.

«Ey, entenémnos, ensenyarán los colzes.»

Los turchs están de pega.

L' una tauyina va al darrera de l' altra: quan
no reben, se rendeixen, y sempre que 's ren-
deixen entregan las armas.

Diu que 'l Sultan l' altre dia deya:

—Lo que 'm sab mes greu son aquests fusells
y canons que m' han prés los russos. La sort
qu' encare no eran pagats.

Lo dia 23 no hi havia á la Rambla mes que una casa iluminada.

Un admirador de 'n Cánovas, deya á nns forasters que havian baixat á veure las festas, y s'estranyavan de la falta de iluminacions:

—No 'n fassin cas; tenim un ajuntament que vol posar una contribució al gas, y la gent no s'atreveix á encendre 'l.

Un inginyer mecánich asisteix á un teatro, y al veure al primer bailari donant giravolts com una baldufa, exclama, consultant lo rellotje:

—Déu evolucions per segon; ¡mal enguanyada forsa!

—¿Vol dir que podria aprofitarse? l'hi pregunta un que séu al seu costat.

—Jo 'n crech, borrango: adherit á un engranatxe, serviria de motor.

—Y quans caballs desarrollaria?

—De caballs cap; un burro de fersa.

CANTARELLAS.

Mira si 's conserva en Cánovas mira si 's aguanta fort, donchs nena méva estimada igual qu' ell es men amor.

J. M.

¡Que visca l' Ajuntament! exclamo jo á totes horas, que ab l' impost sobre del gas, festejarém á las foscas.

N. N. y P.

Cor sens amor, es un pis sense llegater, nineta: pero 'l teu me va semblant una casa de dispesas.

A. M.

EPIGRAMAS

—Ets un pobre home, un manobre vá di 'un dia á un geperut, y eix exclamá resolut: —Tu tinguessis lo que 'm sobra.

A. F. O.

Va portar lo calendari que una tempestat hi hauria. —Ja tinch por, digué ma tia que no 'm vinga aquell desvari. Al sentirla D. Nassari —Sesseguis per mor' de Déu l' hi digué ab tranquila véu, que de mí depen que pari pues qu' es intim amich meu l' autor d' aquest calendari.

X.

Quan á Madrid habitava la filla de D. Pau Lute, y ví del aixut comprava demanava... vine enjuta.

F. L. B.

AVENTOS

Entre un penitent y 'l pare Sanabria. —Pare, m' acuso de que en certa ocasió te nint una fam que 'm volava, vaig robar mitj pá.

—Si que amigo estás fresch, l' hi digué 'l confés, tindrás de buscar qui t' absolgui, que lo qu' es jo no puch ferho pas.

Lo pecador plé d' amargura se 'n torná á casa y 'l dia següent se posa als peus de un altre confés més de la màniga ample, y enterantse del pecat y dels escrúpuls del pare Sanabria, exclama:

—¡Oh benaventurat y tímít pecador! torna descansat á casa teva y digas al pare Sanabria, que si no sab de viure... que n' aprenga.

Un dia de pluja un home alt com una perxa, anava distret ab lo parayguas plegat y mullánt-se com un xop.

Dos que passavan pel seu costat, al veurer que tenia parayguas y 's mullava de aquell modo, se 'n rigueren.

—Ves perque aquest tipo, digué un d' ells, no obra 'l parayguas. Potsé 'ls metxes l' hi han receptat un bany de xorro.

—Cá respongué l' altre. ¿Sabs perque no l' obra? Perque es tant alt que ab lo cap foradaria la tela.

Al saber un nebot la mort de un seu oncle, que 'l deixava heréu de una fortuna considerable, celebrá un xedís ab los seus companys.

Lo téch aná bè. No hi havia plat que no estés adornat de trufas.

—¡Quanta trufa! digué un dels convidats ab entusiasme.

—No, aixó no son trufas, respongué 'l pagano.

—Donchs qué son?

—Patatas que s' han posat de dol per la mort del oncle.

Un petrimetre, més delicat que una fulla de rosa, y tant elegant que sempre semblava que sortia de la capsa, vivia sense fer rés, y passejantse tot lo dia.

—¿Perqué no 't dedicas á alguna cosa? l' hi preguntava un company.

—¿A qué vols que 'm dediqui?

—Home tu sabs de dibuix y podrias exercir la pintura.

—¡Uy, Déu me 'n guard! La salut no m' ho permet.

—¿La salut!

—Si, l' olor de la pintura al oli, m' incomoda.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas de insertarse 'ls ciutadans Oilerua, Poeta retirat y l' Rosselló. Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampocho lo qu' envian los ciutadans B. Borotau, X. X. X., J. A. Puigcerdanés, F. Vernet, Resignació y T. Menció.

Ciudadá P. Mataassé: L' insertarém —Barrinat: Hi anirà una cantarella.—J. Roselló: Idem, lo geroglífich —Garrot Barra y C.: Lo mateix que 'l trenca-closcas de vesté —Pelegrí seglar: La noticia de vesté ha arribat tart per inclourela en lo present número —Mado Lell: Insertarém lo geroglífich.—A. Ll. Canari: Publicarém l' escala.—R. C. y G.: Hi anirà un geroglífich, un epigrama y una cantarella.—Bernat Pescaire: L' assumpte de la seva poesia es molt frívol.—Guard-y-ola: Publicarém la sinonimia.—Araalde Badec: La seva mudansa pot reformarse.—Una provenzana: Procurarem donarli la forma convenient.—P. M. (a) Choricero: Arreglada la sinonimia podrá anarhi.

SOLUCIONS.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM-NÚMERO.

- 1. XARADA 1.—A-na-gra-ma.
2. ID. 2.—Car-ti-tos.
3. ENDAVINALLA—Llet-Tell.
4. TRENCA-CERVELLS.— HOSPITAL CAUITAT EMPEDRATS SALA DE ASSILO AMICHS DELS POBRES.
5. COMBINACIÓ DE LLETTRAS.— N a P C a M R a S P a P M a L C a S
6. SINONIMIA.—Estrella.
7. ANAGRAMA.—Seu.—Uso.—Ous.—Sú.—Suo.
8. GEROGLIFICH.—Com mes se te mes se gasta.

XARADAS

I. Prima y dos es un nom propi; cinch y segona també... tersa y dos se 'n diu la mare. —¡Qué tants noms!

Cinch-quatre que! —Quasi una quarta-dos sembla —Hu-quart no m' digas res més; vé, aixó explica 'u als meljés y 't dirán ma tot lo qu' es.

II. —¿Sabrias fé una total? Vaig dir un dia á la Quima. —Dos te dich tres hu tres dos, cinch-quarta 'm sembla que prima.

ENDAVINALLA.

Vaig de una ciutat á un altre sense moure'm del meu puestó, sense donar un sol pas, ni me 'n adono ni 'u sento. Ves que tal, ¿no m' endavinas? Donchs es fácil, pénsahó, pénsahó.

J. L.

QUADRAT.

Grid of dots for a square puzzle.

Omplir los pichs ab números distints á cada ralla que sumats diagonal, horisental y verticalment dongan per resultat 24.

B. BOROTAU.

MUDANSA.

Busca un hu si fas fontadas, bon segona si es que 't easis, un tercera si vols beure, y com quarta may ne fassis. Y per parlarle en un quinta, sexta té l' apotecari, y si vols amagar quartos fes un set ab subterrani.

Lo quit d' aquesta mudansa búscal ab calma, no 't cansis y 't daré 'l nou si 't presentas, ey! sempre que 'm satisfassis.

P.M.-P.M.

TRENCA-CLOSCAS.

CLIMENT, VICENTA, DANIELA, TEODORA, IGNAZIA, AVELINA, MARTINA. Colocar aquets noms en columna vertical, de manera que una sola ratlla horisental indiqui un nom de dona.

B. B. y R.

SINONIMIA.

Tot en les bisbats veurás en los carros tot hi ha, en tot pronom llegirás y tot si vols descansá. Tinch sols tres llettras ¡m' entens? Adéu; y si no ets lectora, donarás un petó als nens y espresions á la senyora.

BALLET.

GEROGLIFICH.

P DPZ Z
VNN
LOS
OR, OR, OR.

X. X. X.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 24 y 25.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.